

[Aksel Larsen.]

derende Generalløjtnant Gørtz. Det var for mig temmelig uforstaaeligt, at Generalløjtnant Gørtz overhovedet vilde vove at anlægge Sag mod Afdelingschef Erik Jørgensen i Anledning af dennes offentlige Udtalelser. Jeg kunde ikke tænke mig, at Generalløjtnant Gørtz vilde gøre det, hvis han var ved sine Sansers fulde Brug og begavet med almindelig sund Fornuft; men han gjorde det ikke desto mindre — saa kan man drage hvilke Slutninger af hans Handling, man drage vil. Hvorom alting er, forekommer det mig, at Retssagen har været saa lidet flatterende for Hærens kommanderende General, at man maatte forvente og forlange, Forsvarsministeren umiddelbart drog de absolut nødvendige Konsekvenser. Dette er i hvert Fald endnu ikke sket, og de af mig her nævnte Eksempler viser, at det staaer ikke saa godt til her, som Folket havde Ret til at forlange. Det staaer ikke saa godt til, som man burde regne med, det vilde komme til, hvis den Politik, Samlingsregeringen indledte, var blevet fortsat, og dette hører til de Ting, som bevirker, at man i store Kredse af vort Folk ser med Mistillid paa Regeringens og det offentliges Virksomhed paa dette Omraade.

Alvorligst af alt er imidlertid, at Den parlamentariske Kommission, som blev nedsat for snart et Aar siden, saa vidt Offentligheden kan dømme, daarligt nok er kommet et Hanefjed videre end den foregaaende parlamentariske Kommission. Forudsætningen, da vort Parti gik med til at stille Forslag om den nye parlamentariske Kommissions Nedsættelse, var den Aftale, der var truffet Partierne imellem, om, at den skulde arbejde meget hurtigt og energisk, og at dens Undersøgelses Resultater jævnlige og hyppigt skulde gøres tilgængelige for Offentligheden. Vi havde ønsket, at dens Afhøringer og dens Arbejde overhovedet var offentlige, kunde imidlertid ikke dengang trænge igennem med Kravet, men regnede saa med, at det Tilsagn, der var givet i den anden Retning, i det mindste vilde blive overholdt. Det er naturligvis umuligt for mig her at udtale mig om, hvad Den parlamentariske Kommission har udført, og hvor langt den er kommet, men Offentligheden har i hvert Fald intet som helst mærket til Resultatet af dens Virksomhed, til Trods for at der snart er gaaet et Aar. Hvis der er nogen, der tror, at vi Kommuniste preser paa med at faa Den parlamentariske Kommission til at anlægge et nogenlunde anstændigt Arbejdstempo, udelukkende fordi der er Ting, vi kunde tænke os at faa rodet op

i, tager man fejl. Det, det drejer sig om for os, er virkelig at faa undersøgt, hvad der er sket som Optakt til den 9. April, og hvad der er sket, medens Tyskerne var i Landet, faa undersøgt, hvad der er sket af godt, faa undersøgt, hvad der er sket af daarligt, og paa Grundlag af de Erfaringer, man kan hente af Undersøgelsen, indrette Danmarks Politik fremover. Det kan ikke nytte, at man tror, Den parlamentariske Kommission har Lov til at trække sit Arbejde i Langdrag, saa vore Børnebørns Børn, naar de er blevet graaskæggede og gamle, kan lære Resultaterne af dens Undersøgelser at kende, for saa vil det have sørgelig lidt Betydning for dette Land, dets Politik i Nutid og Fremtid. Det er nu, vi har Brug for at faa Undersøgelsen foretaget, det er nu, vi har Brug for at faa Besked, og jeg henstiller til rette vedkommende at se at faa lidt Fart over Feltet.

Medens vi er ved Kommissioner, er der jo under denne Regering nedsat ikke saa ganske faa Kommissioner. Jeg siger ikke dette som en Kritik, for det er rimeligt og nyttigt, at man efter den lange Afbrydelse i ordinær Lovgivningsvirksomhed nedsætter Kommissioner for virkelig grundigt at undersøge forskellige Forhold og komme med Indstillinger om, hvad der maa gøres. Forudsætningen for, at der er Mening med det, er imidlertid, at der arbejdes i disse Kommissioner, og at man kan regne med inden for en overskuelig Fremtid at faa Resultater.

Det synes imidlertid at være saadan, at der er visse Kommissioner, der skal arbejde lige saa langsomt som Den parlamentariske Kommission eller om muligt endnu langsommere. Noget saadant er f. Eks. Tilfældet, hvad Forfatningskommissionen angaar. Den blev nedsat ikke saa længe efter den nuværende Regerings Tiltræden, den holdt to eller tre Møder, og siden da er der intet som helst sket — ja, Forfatningskommissionens Medlemmer faar af og til tilsendt noget Materiale, de kan studere, men indkaldes aldrig til Møde, vi hører aldrig fra Kommissionens Formand, den højtærede Statsminister, og det lader altsaa til, at her er ingenting, der haster. Maa jeg tillade mig at minde om, at ganske vist er det lykkedes for Statsministeren ved Metoder, som jeg skal afstaa fra at karakterisere nærmere, men som i hvert Fald ikke er flatterende for Parlamentarismen, at skaffe sig et Flertal her i Tinget mod Ungdommens Valgret, da dette Spørgsmaal var til Afstemning i December Maaned i Fjor, men det ændrer ikke den Kends-